

הצִיץ וַמַּת... ..

הוא נִכְנַם אֶל גְּנוּי הַפְּרָדִים וּבְיָדוֹ לִפְדוֹ —
וְחַמְשִׁים לַפְּרָדִים שְׁעָרִים,
וּבְכָל נְתִיבוֹהֵיו הַתַּחְתִּים: תְּהוֹמֵי־הַהוֹמֹת
וְהַרְרֵי הָרִים;

וְלֵהִט הַתְּרֻבּוֹת בְּשְׁעָרִים, וְאַחֲרֵי הַמְּזוּזוֹת
הַנְּחָשִׁים לְמֹ-אָרֶב —
וְהוּא עֵבֶר שְׁלוֹם בֵּין בָּלֵם פֶּסַח עַל נְחָשִׁים
וְחֶמֶק מִתַּחַת לְתַרְבּוֹ.

לִפְנֵי־וּלְפָנִים נֶחְפּוּ לָבֵא וּלְפָנָיו לִפְדוֹ.
מִשְׁתָּאִים, מִחֲרִישִׁים
נִסּוּגוֹ מִרְשִׁישִׁים: עוֹדֵנֶשׁ, הַיְהָרִם לָבֵא
עַד שְׁעַר הַחֲמִשִּׁים? ...

הוּא יְהָרִם! — וַיָּבֵא אֶל גְּנוּי־הַנְּגָזִים,
לֹא דָרָךְ עוֹד וְרָשָׁם,
בְּחֻתֵר עַד גְּבוּלוֹת אֵין גְּבוּלוֹת, מְקוֹם הַהֶסְכִּים:
יְהֵאחֲדוּ בְּשָׂרָשָׁם.

יִוְסַף וַיַּחֲתֵר, וַיִּמְצָא הַיָּשָׁר בְּשִׁבְלִים —
הַשֶּׁקֶם,

נִשַׁט בּוֹ, וַיָּבֵא בְּאֶחָד הַנְּמָנִים עַד מְקוֹם —
אֵין וְאֵין וְאֵין מְקוֹם.

עד קלות אור עם חשך הגיע. עד אבסי התהו,
לא שלטה בם עין —
ושער החמשים, האחרון — אהה, אל מסתתר —
מה רחוק צדין!

ודעך הלפיד ודעה. הדרכים משתבשים.
השבילים מהעקלים —
וקלם רק פרודור לפרודור — ואי אחרון השערים?
ואי עצם הברקלין?

ורבך עינה נפשו מחתור. לא נאמן אור עיני
ורוחו לא נכון;
ויהי פי לא יכל עוד לקת על שמים קוממיות —
וניחל על נחון.

ובלחכו עפר, על שפתיו עוד תחנה אחרונה
בוערת בליחשך:
לו אבא עד שער החמשים, אך רנע לוא אציץ
מעבר לקסוד.

התפלה נשמעה; ובטרים הלפיד הדועך
עד קצו יגיע
ושער החמשים, כליל אבני השיש הטהור,
לפניו הופיע.

רועת היר, בפתחהר העין — הלדפק?
עוד רנע התאפק,
ופתאם התחזק ויעו, ויקם קוחל —
ניהנפק.

אז יקבה הלפיד, ובלתות השער נבקהו -
וניצן שם פנימה,
נתצנח נופתו, וקצקה אוד עשן ותגהר
על מפתן הקלימה...

